

Bir Şehrin Celladı

– MUĞBER · 02 Şubat 2010

sana yansımıyor ki yüzümde ki beyazlık
bu yüzden dost olamamışlığın bu yürekte
şimdi kızar dalgalanırsın sen yine
gözlerin nefrete şehvetli
dudaklarında akan kasaba kanları
gocunma!
yedi kocalı Hürmüz'den betersin gözüm de
kaç bakiri şair yaptın söylesene
şairlerin ölümü Anka kuşuna benzer
şiiirlerimden doğarım yeni bir ölümsüzlüğe

yedi yerinden uzanan
yedi çuvaldızı saplarken sırtıma
namert dokunuşlarına cevaptır asilzade gidişim
ne o
yoksa boğazda duman tüttüren
yosma bakışına mı kanacağımı sandın

sonra
sokaklarımı katrana boyadığın bir gece de
gözümü karartıp
inceldiğin yerden kopsun diyebilmek
öyle bir şehir olsun ki
içinde çay içilmemiş kahvehaneler mesela
dokunulmamış caddeleri
ve şairlerin kirlletmediği bir gökyüzü
can baba bile bilmesin oraları

ben Atlas değilim sen de Zeus
yükünü alsan artık omuzlarımdan
nafaka olarak bıraktım şiiirlerimi
yaratmak ne haddine
ben öldürdüklerine kızıyorum senin
bir zombi kalabalığıdır,yürüyen cesetler sokaklarında
bir yağmura bakar boyalarının akması

verde ıslak ihanetler
maskenin altında bir maske daha
kim daha yalan, farkında mısın

laz Mustafa'yı hatırlarsın
aksi,huysuz ama yürekli bir adamdı
kızardı bahçesinde oynamamıza
Sezai'i amcanın da önce gözlerini almıştın
sonrada çocuklarını
ölümü yapraklarından önce dallarına aşıladın
ve göz yaşı yoktu gözlerinde

kulaklarda oyunlar çınlardı
en büyük intikamımız;
akşam ebesi olmamaktı bir sonra ki gün
öyle bir zamandı ki aylar sokaklar da oynatılırdı
ve Disney kadar sevinirdik
baba ile anne arasında giderken Gülhane'ye

önemli şeydi gazoz kapakları,
deniz kabukları ve misketlerimiz
şubatta üşümezdik bu kadar
güneşli günler böylesine uzak da değildi

sonra geldi başımıza korktuğumuz
büydük
bizden sonra çocuk sesi çıkmadı mahallelerden
bilgisayarlar sarmıştı zihinleri
dokuz taş oynayamazken çocuklar
buna üzülmemeleri üzüyordu beni
bütün dünyaları odalarına sıkışmış artık
dizlerinde,dirseklelerinde
yara izi görmediğimde anladım
kardeşimin kaybettiklerini
oysa ne arkadaşlıklar kabuk bağlamıştı
dizlerimizde

sebepten sen misin bilemem İstanbul
ama suç ortağısın bu işte

kirlenene kadar temiz bir şehrin hayalini
kurmaya gidiyorum ben
sokağında koşan çocuklar dönene kadar
hoşça kal...